

Αριθμός:

Προς το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών

Εισάγω στο Συμβούλιό σας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1 περ. α' και 3 του Ν.4022/2011, την συνημμένη ποινική δικογραφία που σχηματίστηκε κατά του Ηλία Κασιδιάρη του Παναγιώτη, βουλευτή, κατοίκου Πικερμίου Αττικής, οδός Θρακών, αρ. 13, κατά του οποίου ασκήθηκε αυτεπαγγέλτως ποινική δίωξη για α) αθέμιτη αποτύπωση σε υλικό φορέα προφορικής συνομιλίας του με άλλον και β) χρήση αθεμίτως αποτυπωθείσης σε υλικό φορέα προφορικής συνομιλίας του με άλλον (άρθρ. 1, 13 περ. γ, 26, 27, 94 παρ 1, 370 Α παρ. 2 εδ. β-α, 3 ΠΚ), δηλαδή για κακουργήματα που φέρεται ότι τέλεσε αυτός κατά την διάρκεια της θητείας του ως μέλους της Εθνικής Αντιπροσωπείας και τα οποία υπάγονται, κατ' άρθρο 111 περ. 1 ΚΠΔ, στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του τριμελούς εφετείου, εκθέτω δε τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με το άρθρο 1 περ. α' του Ν. 4022/2011, οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και για κακουργήματα που διαπράττουν βουλευτές, κατά τη διάρκεια της θητείας τους, ακόμη και αν οι υπαίτιοι έχουν παύσει να φέρουν την ιδιότητα αυτή, εφόσον αυτά υπάγονται στην καθύλη αρμοδιότητα του τριμελούς εφετείου, ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 3 του ίδιου ως άνω νόμου, στα εγκλήματα που προβλέπονται στο άρθρο 1, η περάτωση της κύριας ανάκρισης κηρύσσεται από το συμβούλιο των εφετών με βούλευμα. Για το σκοπό αυτό η δικογραφία διαβιβάζεται αμέσως μετά την τελευταία ανακριτική πράξη στον εισαγγελέα εφετών, ο οποίος, μέσα σε προθεσμία ενός μηνός, την εισάγει με πρότασή του στο συμβούλιο εφετών, το οποίο, μέσα σε προθεσμία ενός μήνα αποφαινεται αμετακλήτως, είτε να μη γίνει κατηγορία είτε εκδίδοντας παραπτεμπτικό βούλευμα, ακόμη και για τα συναφή πλημμελήματα ή κακουργήματα, ανεξαρτήτως της βαρύτητας των τελευταίων ή εάν για αυτά προβλέπεται διαφορετικός τρόπος περάτωσης της ανάκρισης, και όταν από την έρευνα της ουσίας της

υπόθεσης κρίνει ότι δεν θεμελιώνεται προβλεπόμενο από το άρθρο 1 έγκλημα.

Αρμοδίως επομένως φέρεται, μετά την νομότυπη (τυπική) περάτωση της κυρίας ανάκρισης, η παρούσα υπόθεση στο Συμβούλιό σας και πρέπει περαιτέρω αυτή να εξετασθεί κατ' ουσίαν.

Οι προβλεπόμενες από το Σύνταγμα αρμοδιότητες της Βουλής διακρίνονται σε νομοθετικές, διοικητικές, κοινοβουλευτικού ελέγχου και δικαστικές. Στις τελευταίες (δικαστικές αρμοδιότητες) υπάγεται, μεταξύ άλλων, και η κατά το άρθρο 62 παροχή άδειας για την άσκηση ποινικής δίωξης κατά βουλευτή διαρκούσης της βουλευτικής περιόδου (Ράϊκος, Παραδόσεις Συνταγματικού Δικαίου, Τόμος Α, έκδοση έκτη, σελ. 256 και 258). Στην περίπτωση αυτή, που συνιστά διάσταύρωση της νομοθετικής με την δικαστική λειτουργία, η Βουλή ενεργεί αμιγώς ως δικαιοδοτική – δικαστική αρχή, ταυτιζόμενη ουσιαστικά με την τελευταία, εκείνο δε το οποίο πρωτίστως εξετάζει για την παροχή ή μη της αιτούμενης άδειας είναι αν στη σχετική αίτηση υποκρύπτεται ή όχι πολιτική σκοπιμότητα. Η άδεια αναφέρεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο και πάντα, σε συνδυασμό με συγκεκριμένο έγκλημα (βλ. Κονταξή Κ.Π.Δ., αρθρ. 54, σελ. 549). Η προς τούτο αίτηση μπορεί να αναφέρεται σε περισσότερα εγκλήματα, αλλά η άδεια μπορεί να δοθεί μόνο για ένα ή ορισμένα από τα εγκλήματα αυτά (Ράϊκος, Συνταγματικό Δίκαιο, Τόμος Β' έκδοση 1990, σελ. 62, Ζησιάδης, Ποινική Δικονομία, Τόμος Α', σελ. 386, Τούσης – Γεωργίου Κ.Π.Δ, 1967, σελ. 38). Εξάλλου, η τυχόν χορηγούμενη άδεια καλύπτει μόνο το συγκεκριμένο έγκλημα που καθορίζεται και οριοθετείται από εκείνα ακριβώς τα πραγματικά περιστατικά που αποδίδονται στον υπό δίωξη βουλευτή, όπως μάλιστα τα περιστατικά αυτά τίθενται υπόψη της καλουμένης να αποφανθεί σχετικώς Ολομέλειας του Σώματος και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του ως άνω εγκλήματος, χωρίς βέβαια να είναι επιτρεπτή η επέκτασή της και σε άλλα εγκλήματα, συγκροτούμενα από διαφορετικά και μη τεθέντα υπόψη της Ολομέλειας πραγματικά περιστατικά. Η ως άνω άδεια συνιστά θετική δικονομική προϋπόθεση, η οποία εμποδίζει την άσκηση και την συνέχιση *in personam* της ποινικής

δίωξης, (βλ. Κατσαντώνη, Γεν. Μέρος, Τομ. Β', εκδ. 1978, σελ. 157, Μπουρόπουλο, Ερμ. Ποιν. Δικ., Τομ. α', 55, Νο2, Ζησιάδη, Ποιν. Δικ, Τομ. α', σελ. 167), η έρευνα της ύπαρξης της προηγείται από την έρευνα ύπαρξης ή μη αποχρωσών ενδείξεων σε βάρος του βουλευτή, η δε έλλειψή της καθιστά απαράδεκτη την τυχόν ασκηθείσα κατ' αυτού ποινική δίωξη (Λ. Μαργαρίτης Κ.Π.Δ, σελ. 252).

Κατά του κατηγορουμένου ασκήθηκε ποινική δίωξη για τις προδιαληφθείσες αξιόποινες πράξεις και ακολούθως από τον Ανακριτή απαγγέλθηκαν σε βάρος του οι αντίστοιχες κατηγορίες, οι οποίες, κατά πίστη – φωτογραφική μεταφορά, έχουν ως ακολούθως: «Κατηγορείσαι ως υπαίτιος του ότι στους παρακάτω αναφερόμενους τόπους και χρόνους, με περισσότερες από μία πράξεις τέλεσες περισσότερα εγκλήματα που τιμωρούνται με στερητικές της ελευθερίας ποινές και ειδικότερα: 1) Στην Αθήνα, σε χρόνο μη επακριβώς προσδιορισμένο και πάντως αρχές Οκτωβρίου 2013, με πρόθεση, αποτύπωσες σε υλικό φορέα το περιεχόμενο της συνομιλίας σου με άλλον, χωρίς τη ρητή συναίνεση του τελευταίου. Ειδικότερα, στον ως άνω χρόνο και στο χώρο της Γενικής Γραμματείας της Κυβέρνησης στην Βουλή των Ελλήνων, με πρόθεση, αποτύπωσες σε υλικό φορέα συνομιλία σου με τον Παναγιώτη Μπαλτάκο, χωρίς τη ρητή συναίνεση του τελευταίου. 2) Στην Αθήνα στις 2-4-2014, με πρόθεση, έκανες χρήση της πληροφορίας και του υλικού φορέα επί του οποίου έχει αποτυπωθεί συνομιλία σου με τρίτο πρόσωπο, χωρίς τη ρητή συναίνεση του τελευταίου και δη, στον ως άνω χρόνο και τόπο έκανες χρήση της αναφερόμενης υπό στοιχείο 1 συνομιλίας σου με τον Παναγιώτη Μπαλτάκο, αφενός καταθέτοντας την απομαγνητοφωνημένη συνομιλία σας για να καταγραφεί στα πρακτικά της Βουλής των Ελλήνων, αφετέρου αναρτώντας στο διαδίκτυο την καταγεγραμμένη συνομιλία σας».

Από τα πρακτικά όμως της ΜΖ 10/12/2014 συνεδρίασης της Βουλής, κατά την οποία η Ολομέλεια αποφάσισε να χορηγήσει την σχετική άδεια διώξεως, προκύπτει ότι, κατά την συνεδρίαση αυτή ο Πρόεδρος ενημέρωσε το Σώμα ότι οι λεπτομέρειες για τις οποίες εξητείτο η άρση της ασυλίας του κατηγορουμένου ανεφέροντο στο

σχετικό ενημερωτικό σημείωμα που είχε διανεμηθεί στους βουλευτές μαζί με την ειδική ημερήσια διάταξη (βλ. σελίδα 91 των ως άνω πρακτικών). Στο εν λόγω όμως ενημερωτικό σημείωμα το μόνο που αναφέρεται για τον κατηγορούμενο είναι το εξής: «ΗΛΙΑΣ ΚΑΣΙΔΙΑΡΗΣ. Παράβαση του άρθρου 370Α παρ. 2 περ.β, α και 3 Π.Κ. Κατηγορείται ότι την 2/4/2014 κατά τη διάρκεια συζήτησης στην Ολομέλεια της Βουλής κατέθεσε απομαγνητοφωνημένη συνομιλία με τον πρώην Γενικό Γραμματέα της Κυβέρνησης Παναγιώτη Μπαλτάκο, χωρίς τη συναίνεση του τελευταίου». Δηλαδή οι βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου κλήθηκαν να αποφασίσουν και αποφάσισαν τελικά την άρση της βουλευτικής ασυλίας του κατηγορουμένου μόνο για το αδίκημα της χρήσης της απομαγνητοφωνημένης συνομιλίας που είχε αυτός με τον Παναγιώτη Μπαλτάκο, η οποία μάλιστα (χρήση) συνίστατο, ως ιστορικό γεγονός, στην κατάθεση της απομαγνητοφωνημένης αυτής συνομιλίας μόνον ενώπιον της Βουλής των Ελλήνων, που έλαβε χώρα στις 2/4/2014. Αντιθέτως, από κανένα απολύτως στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει, ενόψει μάλιστα και του γεγονότος ότι ουδεμία σχετική αναφορά γίνεται στο ενημερωτικό σημείωμα που διανεμήθηκε στους Βουλευτές, ότι το Σώμα αποφάνθηκε τόσο για το έτερο αυτοτελές και διάφορο κατά τα αντικειμενικά του στοιχεία αδίκημα της αποτύπωσης της προαναφερθείσης προφορικής συνομιλίας σε υλικό φορέα, όσο και για την χρήση της καταγεγραμμένης αυτής συνομιλίας δια της αναρτήσεως αυτής υπό του κατηγορουμένου στο διαδίκτυο, πράξεις για τις οποίες, παρά ταύτα, ασκήθηκε σε βάρος του τελευταίου ποινική δίωξη, όπως τουλάχιστον η δίωξη αυτή συγκεκριμενοποιήθηκε και αποτυπώθηκε στην σε βάρος του απαγγελθείσα από τον Ανακριτή κατηγορία.

Επομένως, αφού η ασυλία του κατηγορουμένου ήρθε νομίμως μόνο για το αδίκημα της χρήσης της αποτυπωθείσης σε υλικό φορέα προφορικής συνομιλίας του με τον Παναγιώτη Μπαλτάκο ενώπιον της Βουλής, η σε βάρος του ασκηθείσα ποινική δίωξη, ελλείψει της κατά νόμον απαιτούμενης άδειας, πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 310 παρ. 1. εδ. τελευταίο ΚΠΔ, να κηρυχθεί εν μέρει απαράδεκτη και δη τόσο ως προς το αδίκημα της αθέμιτης αποτύπωσης σε υλικό φορέα της

προφορικής συνομιλίας του με τον Παναγιώτη Μπαλτάκο, πράξη που φέρεται ότι τέλεσε αυτός στην Αθήνα, στις αρχές Οκτωβρίου 2013, όσο και ως προς το αδίκημα της χρήσης της παραπάνω αθεμίτως αποτυπωθείσης σε υλικό φορέα προφορικής συνομιλίας του δια της αναρτήσεως αυτής στο διαδίκτυο, πράξη που φέρεται ότι τέλεσε αυτός στην Αθήνα, στις 2/4/2014.

Ανεξαρτήτως αυτού, σύμφωνα με τα άρθρα 72 παρ. 1 και 2, 73 παρ. 1, 74 παρ. 1 και 5 περ. α', β', δ' και 75 παρ. 2 του Π.Δ. 63/2005: «Η Γενική Γραμματεία της Κυβέρνησης αποτελεί αυτοτελή δημόσια υπηρεσία που υπάγεται απευθείας στον Πρωθυπουργό.... υποστηρίζει το έργο του Πρωθυπουργού και της Κυβέρνησης κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τους.... αποτελείται από α) το Ιδιαίτερο Γραφείο του Γενικού Γραμματέα, β) το Νομικό Γραφείο και γ) το Γραφείο Διοικητικής και Οικονομικής Υποστήριξης... Η θέση του Γενικού Γραμματέα της Κυβέρνησης πληρούται με διορισμό ή ανάθεση καθηκόντων σε ανώτατο δημόσιο λειτουργό, με απόφαση του Πρωθυπουργού που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Η παύση του Γενικού Γραμματέα της Κυβέρνησης γίνεται με απόφαση του Πρωθυπουργού που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.... Ο Γενικός Γραμματέας α) Προϊσταται των υπηρεσιών της Γενικής Γραμματείας της Κυβέρνησης. β) Είναι ο άμεσος βοηθός του Πρωθυπουργού στη διεκπεραίωση των εντολών του, παρακολουθεί την εφαρμογή των αποφάσεων και οδηγιών του, και ιδίως εκείνων που αφορούν το συντονισμό του κυβερνητικού έργου, καθώς και την εκτέλεση των αποφάσεων του Υπουργικού Συμβουλίου και των συλλογικών κυβερνητικών οργάνων, ενημερώνοντας σχετικά τον Πρωθυπουργό και τους αρμόδιους υπουργούς και υφυπουργούς... δ) Ενημερώνει τα μέλη της Κυβέρνησης και τους υφυπουργούς για τις αποφάσεις του Πρωθυπουργού, του Υπουργικού Συμβουλίου και των λοιπών συλλογικών κυβερνητικών οργάνων και παρακολουθεί την εφαρμογή τους.... Στο Ιδιαίτερο Γραφείο υπάγονται.... η οργάνωση της επικοινωνίας του Γενικού Γραμματέα με τις κοινοβουλευτικές ομάδες των κομμάτων και τους πολίτες».

Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 370Α παρ. 2, 3 και 4 ΠΚ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 παρ. 8 Ν. 3090/2002 και ίσχυε μέχρι τον Ν. 3674/10.07.2008: «2. Όποιος αθέμιτα παρακολουθεί με ειδικά τεχνικά μέσα ή μαγνητοφωνεί προφορική συνομιλία μεταξύ τρίτων που δεν διεξάγεται δημόσια ή μαγνητοσκοπεί μη δημόσιες πράξεις τρίτων, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους. Με την ίδια ποινή τιμωρείται και όποιος μαγνητοφωνεί ιδιωτική συνομιλία μεταξύ αυτού και τρίτου χωρίς τη συναίνεση του τελευταίου. Το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 1 αυτού του άρθρου εφαρμόζεται και στην περίπτωση αυτή. 3. Με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους τιμωρείται όποιος κάνει χρήση των πληροφοριών ή των μαγνητοταινιών ή των μαγνητοσκοπήσεων που αποκτήθηκαν με τους τρόπους που προβλέπονται στις παραγράφους 1 και 2 αυτού του άρθρου. 4. Η πράξη της παραγράφου 3 δεν είναι άδικη, αν η χρήση έγινε ενώπιον οποιασδήποτε δικαστικής ή άλλης ανακριτικής αρχής για τη διαφύλαξη δικαιολογημένου συμφέροντος, που δεν μπορούσε να διαφυλαχθεί διαφορετικά». Στη συνέχεια, το άρθρο 370Α Π.Κ αντικαταστάθηκε εκ νέου με το άρθρο 10 παρ. 1 του προαναφερθέντος Νόμου 3674/10.07.2008, με το οποίο απαλείφθηκε η παράγραφος 4 αυτού, οι δε παράγραφοι 2 και 3 επαναδιατυπώθηκαν ως εξής: «2. Όποιος αθέμιτα παρακολουθεί με ειδικά τεχνικά μέσα ή αποτυπώνει σε υλικό φορέα προφορική συνομιλία μεταξύ τρίτων ή αποτυπώνει σε υλικό φορέα μη δημόσια πράξη άλλου, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών. Με την ίδια ποινή τιμωρείται η πράξη του προηγούμενου εδαφίου και όταν ο δράστης αποτυπώνει σε υλικό φορέα το περιεχόμενο της συνομιλίας του με άλλον χωρίς την ρητή συναίνεση του τελευταίου. 3. Με κάθειρξη μέχρι δέκα ετών τιμωρείται όποιος κάνει χρήση της πληροφορίας ή του υλικού φορέα επί του οποίου αυτή έχει αποτυπωθεί με τους τόπους που προβλέπονται στις παραγράφους 1 και 2 αυτού του άρθρου».

Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 177 παρ. 2 Κ.Π.Δ, όπως αυτό ίσχυε προ της αντικατάστασής του με το άρθρο 10 παρ. 2. του Ν. 3674/2008, « Αποδεικτικά μέσα που έχουν αποκτηθεί με αξιόποινες πράξεις ή μέσω αυτών, δεν λαμβάνονται υπόψη για την κήρυξη της ενοχής, την επιβολή

ποινή ή την λήψη μέτρων καταναγκασμού, εκτός εάν πρόκειται για κακουργήματα που απειλούνται με ποινή ισόβιας κάθειρξης και εκδοθεί για το ζήτημα αυτό ειδικά αιτιολογημένη απόφαση του δικαστηρίου.>>, ενώ σήμερα, μετά την προαναφερθείσα αντικατάστασή του, στην παράγραφο 2 του ως άνω άρθρου ορίζεται πλέον ότι: «Αποδεικτικά μέσα, που έχουν αποκτηθεί με αξιόποινες πράξεις ή μέσω αυτών, δεν λαμβάνονται υπόψη στην ποινική διαδικασία».

Περαιτέρω, κατά τα άρθρα 1 παρ. 3, 2 παρ. 1, 4 παρ.1, 5Α παρ.1 εδ.α', 9 παρ. 1 εδ. β', 9Α εδ.α', 14 παρ.1, 19 παρ. 1 και 3, 25 παρ.1 εδ.α' και δ' και 87 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος, όλες οι εξουσίες πηγάζουν από το Λαό, υπάρχουν υπέρ αυτού και του Έθνους και ασκούνται όπως ορίζει το Σύνταγμα. Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας. Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου. Καθένας έχει δικαίωμα στην πληροφόρηση, όπως νόμος ορίζει. Η ιδιωτική και οικογενειακή ζωή του ατόμου είναι απαραβίαστη. Καθένας έχει δικαίωμα προστασίας από τη συλλογή, επεξεργασία και χρήση των προσωπικών του δεδομένων, όπως ο νόμος ορίζει. Καθένας μπορεί να εκφράζει και να διαδίδει προφορικά, γραπτά και δια του τύπου τους στοχασμούς του τηρώντας τους νόμους του Κράτους. Το απόρρητο των επιστολών και της ελεύθερης ανταπόκρισης ή επικοινωνίας με οποιονδήποτε άλλο τρόπο είναι απόλυτα απαραβίαστο. Απαγορεύεται η χρήση αποδεικτικών μέσων, που έχουν αποκτηθεί κατά παράβαση του άρθρου αυτού [19] και των άρθρων 9 και 9Α. Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του κράτους. Οι κάθε είδους περιορισμοί που μπορούν κατά το Σύνταγμα να επιβληθούν στα δικαιώματα αυτά πρέπει να προβλέπονται είτε απευθείας από το Σύνταγμα είτε από το νόμο, εφόσον υπάρχει επιφύλαξη υπέρ αυτού και να σέβονται την αρχή της αναλογικότητας. Η δικαστική λειτουργία ασκείται από τα δικαστήρια. Η δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια συγκροτούμενα από δικαστές που απολαμβάνουν λειτουργική και προσωπική ανεξαρτησία. Οι δικαστές κατά την άσκηση των

καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους νόμους και σε καμία περίπτωση δεν υποχρεούνται να συμμορφώνονται με διατάξεις που έχουν τεθεί κατά κατάλυση του Συντάγματος.

Τέλος, κατά το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α), η οποία κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ, σύμφωνα με το άρθρ. 28 παρ. 1 του Συντ., «κάθε πρόσωπο δικαιούται στο σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του. Δεν επιτρέπεται επέμβαση δημοσίας αρχής στην άσκηση του δικαιώματος αυτού παρά μόνο στο μέτρο που αυτή η επέμβαση προβλέπεται υπό του νόμου και αποτελεί μέτρο το οποίο σε μια δημοκρατική κοινωνία, είναι αναγκαίο δια την εθνική ασφάλεια, την οικονομική ευημερία της χώρας, την προάσπιση της τάξης και την πρόληψη ποινικών αδικημάτων, την προστασία της υγείας ή της ηθικής, ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων».

Από τις ως άνω διατάξεις προκύπτουν τα ακόλουθα:

1) Η Γενική Γραμματεία της Κυβέρνησης αποτελεί αυτοτελή δημόσια υπηρεσία, υπαγόμενη απευθείας στον Πρωθυπουργό, διαρθρώνεται σε επιμέρους Γραφεία και κύριος σκοπός της είναι η υποστήριξη του έργου του Πρωθυπουργού και της Κυβέρνησης γενικότερα. Σ' αυτήν προϊστάται Γενικός Γραμματέας, ο οποίος, ως άμεσος βοηθός του εκάστοτε Πρωθυπουργού, αποτελεί προσωπική επιλογή του τελευταίου, του οποίου σε τελική ανάλυση αποτελεί τον οφθαλμό «ός τα πανθ' ορά», σε σχέση τουλάχιστον τόσο με την εφαρμογή από τους Υπουργούς της πολιτικής που αυτός (Πρωθυπουργός) κυρίως χαράσσει όσο και με τον εν γένει συντονισμό και παρακολούθηση του κυβερνητικού έργου, μεταξύ δε των άλλων υπηρεσιακών καθηκόντων του συγκάταλέγεται ρητώς και η επικοινωνία του με τις κοινοβουλευτικές ομάδες των κομμάτων και τους πολίτες γενικότερα (βλ. σχετικώς και Φίλιππου Σπυρόπουλου, Εισαγωγή στο Συνταγματικό Δίκαιο, σελ.311).

2) Στη μεν παράγραφο 2 του άρθρου 370Α Π.Κ. , όπως αυτό ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 10 παρ. 1 του Ν. 3674/2008,

τιμωρείται πλέον α) η αθέμιτη παρακολούθηση με ειδικά τεχνικά μέσα ή η αποτύπωση σε υλικό φορέα μη δημόσιας προφορικής συνομιλίας μεταξύ τρίτων β) η αθέμιτη αποτύπωση σε υλικό φορέα μη δημόσιας πράξης άλλου και γ) η αθέμιτη αποτύπωση σε υλικό φορέα του περιεχομένου ιδιωτικής συνομιλίας του δράστη και τρίτου, χωρίς τη συναίνεση του τελευταίου, στη δε παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου τιμωρείται πλέον αυτοτελώς η αθέμιτη χρήση των πληροφοριών ή του υλικού φορέα επί του οποίου οι πληροφορίες αυτές έχουν αποτυπωθεί με τους προβλεπόμενους στις παραγράφους 1 και 2 τρόπους, ανεξάρτητα αν η χρήση έγινε από τον ίδιο το δράστη της αποτύπωσης ή τρίτον. Με επιχείρημα τη νέα διατύπωση της παραγράφου 2, στην οποία πράγματι αφαιρέθηκε η φράση «που δεν διεξάγεται δημόσια» όσον αφορά την προφορική συνομιλία μεταξύ τρίτων και το επίθετο «ιδιωτική» όσον αφορά τη συνομιλία μεταξύ μαγνητοφωνούντος και τρίτου, υποστηρίχθηκε η άποψη ότι πλέον απαγορεύεται γενικά η αποτύπωση σε υλικό φορέα κάθε προφορικής συνομιλίας μεταξύ τρίτων είτε είναι δημόσια είτε ιδιωτική και κάθε προφορικής συνομιλίας μεταξύ μαγνητοφωνούντος και τρίτου χωρίς τη συναίνεση του τελευταίου και όχι μόνο της ιδιωτικής (Στρατοδικείο Θεσ/νίκης 89/2012, Π.Χρ ΞΓ/627, Πλημ/κείο Θεσ/νίκης 1162/2011, Π.Χρ.ΞΓ/225).

Η άποψη αυτή είναι κατά τη γνώμη μας προφανώς αβάσιμη, γιατί αν γινόταν δεκτή, εκτός των άλλων, θα οδηγούσε στο όχι μόνον ανεπιεικές αλλά και εξωφρενικά παράλογο αποτέλεσμα να καθίσταται ένοχος της κακουργηματικής παραβάσεως του άρθρου 370Α παρ. 2 Π.Κ. ακόμα και ο οποιοσδήποτε από τους χιλιάδες τηλεθεατές κατέγραφε στο κινητό του τηλέφωνο αποσπάσματα δημόσια διεξαγόμενης συνομιλίας συμμετεχόντων σε ζωντανή τηλεοπτική εκπομπή, χωρίς τη ρητή συναίνεση των τελευταίων. Τα κακουργήματα όμως, λόγω κυρίως των βαρύτατων συνεπειών που συνεπάγονται για τους δράστες τους, είναι μια αρκετά σοβαρή υπόθεση, που απαγορεύει την τόσο εύκολη και αβασάνιστη στοιχειοθέτηση και τον καταλογισμό τους. Παρά την αποφυγή του νομοθέτη να συμπεριλάβει ρητώς στη νομοτεχνική σύνθεση της ισχύουσας διάταξης της παραγράφου 2 του άρθρου 370Α του Π.Κ. τα επίθετα «μη δημόσια» και «ιδιωτική», το στοιχείο της μη

δημόσιας προφορικής συνομιλίας εξακολουθεί να αποτελεί άγραφο στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης του πιο πάνω εγκλήματος. Όπως αξία προστασίας κρίνεται από το νομοθέτη η αθέμιτη αποτύπωση σε υλικό φορέα μόνο της μη δημόσιας πράξης άλλου, έτσι αξία προστασίας (πρέπει να) κρίνεται και η αθέμιτη παρακολούθηση με ειδικά τεχνικά μέσα ή αποτύπωση σε υλικό φορέα της μη δημόσιας συνομιλίας, η οποία διεξάγεται είτε μεταξύ τρίτων είτε μεταξύ μαγνητοφωνούντος και τρίτου (βλ. Π. Φιλόπουλου, Ποινική Προστασία Απορρήτου, Έκδοση 2015, σελ. 93,101). Άλλωστε, προστατευόμενο έννομο αγαθό στο άρθρ. 370Α Π.Κ. ήταν και παραμένει κατά την κρατούσα άποψη το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και ειδικότερα το δικαίωμα για πληροφοριακή αυτοδιάθεση, δηλαδή το δικαίωμα να αποφασίζει κανείς ποιές περιστάσεις από την απόρρητη ιδιωτική ζωή του, υπό ποιές προϋποθέσεις και σε ποιούς θα αποκαλυφθούν και θα γίνουν γνωστές. Το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και ειδικότερα το δικαίωμα για πληροφοριακή αυτοδιάθεση ως συνταγματικά προστατευόμενη αξία απορρέει από τις διατάξεις των άρθρ. 2 παρ. 1 (ανθρώπινη αξιοπρέπεια), 5 παρ. 1 (δικαίωμα να αναπτύσσει καθένας ελεύθερα την προσωπικότητά του), 9 (κατοικία, ιδιωτική και οικογενειακή ζωή), 9Α (δικαίωμα στην προστασία των προσωπικών δεδομένων) και 19 (απόρρητο των επιστολών και της ελεύθερης ανταπόκρισης ή επικοινωνίας) του Συντάγματος. Η ratio legis εδώ συνίσταται στο να προστατευθεί η ιδιωτική ζωή του ανθρώπου τόσο από παράνομες (αθέμιτες) τεχνικές εισβολές που πραγματοποιούνται με την παρακολούθηση ή την αποτύπωση του προφορικού λόγου σε μαγνητοταινία ή βιντεοταινία ή με άλλες πράξεις αδιακρίσιας (λ.χ. φωτογραφήσεις, βιντεοσκοπήσεις κ.λ.π.) που είναι ικανές να επιφέρουν βλάβη στην προσωπικότητα και να μειώσουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια όσο και από τη φανέρωση πληροφοριών που αποκτήθηκαν με τις παραπάνω πράξεις. Ενίοτε, υποστηρίζεται, ότι στο άρθρ. 370Α ΠΚ (συμ)προστατεύεται το δικαίωμα της ελεύθερης ανθρώπινης επικοινωνίας. Ωστόσο, το όποιο δικαίωμα ελεύθερης ανθρώπινης επικοινωνίας ή το απόρρητο της επικοινωνίας του ανθρώπου σκοπό έχει αδιαμφισβήτητα να διαφυλάξει το πρόσωπο από

την αποκάλυψη σε τρίτους των πτυχών της απόρρητης ιδιωτικής ζωής του, οι οποίες είναι μειωτικές για την προσωπικότητά του. Πρόδηλα για τον λόγο αυτόν το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής και της κατοικίας συμπλέκεται και συσχετίζεται με το δικαίωμα στον σεβασμό της αλληλογραφίας και γενικότερα των επικοινωνιών στο άρθρο 8 της ΕΣΔΑ και στο άρθρο 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εξάλλου, στο άρθρο 370Α ΠΚ δεν τιμωρείται μόνο η παρακολούθηση και η καταγραφή τηλεφωνικών κ.λπ. συνομιλιών αλλά επιπροσθέτως και η αποτύπωση σε υλικό φορέα μη δημόσιας πράξης άλλου, όπως π.χ. είναι η βιντεοσκόπηση γυμνόστηθης γυναίκας στην πισίνα της οικίας της, όπου όμως δεν ενασκείται κανένα δικαίωμα ελεύθερης ανθρώπινης επικοινωνίας ή απόρρητο της επικοινωνίας του ανθρώπου. (βλ. σχετικά Χρ. Σατλάνη, Σκέψεις προς αποσαφήνιση του επιτρεπτού ή μη αξιοποίησης της μαγνητοταινίας ή της βιντεοταινίας ως αποδεικτικού μέσου, Ποιν. Δικ. 2012 σελ. 626-639).

Επομένως, όπως άλλωστε γίνεται διαχρονικά δεκτό και από την κρατούσα νομολογία του Αρείου Πάγου, κατά την έννοια της διατάξεως του άρθρου 370Α παρ. 2 Π.Κ., η οποία θεσπίστηκε στα πλαίσια της γενικότερης προστασίας που παρέχεται στον άνθρωπο από τα άρθρα 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 9Α και 19 του Συντάγματος, για την προστασία της προσωπικής και ιδιωτικής ζωής και γενικότερα της προσωπικότητας κάθε ανθρώπου, η απαγόρευση αποτύπωσης σε υλικό φορέα κ.λπ. προφορικής συνομιλίας, αφορά πράξεις ή εκδηλώσεις της προσωπικής και ιδιωτικής ζωής των τρίτων που είναι ικανές να επιφέρουν βλάβη στην προσωπικότητα και να μειώσουν την αξιοπρέπεια τους. Δεν περιλαμβάνει δε και τις πράξεις ή εκδηλώσεις τούτων, οι οποίες ανεξάρτητα από τον τόπο και τον χρόνο που γίνονται, δεν ανάγονται στη σφαίρα της προσωπικής και ιδιωτικής ζωής τους, αλλά πραγματοποιούνται στα πλαίσια των ανατιθεμένων σ' αυτούς υπηρεσιακών καθηκόντων και κατά την εκτέλεση τούτων, η οποία ως εκ του τρόπου πραγματοποιήσεώς της και της φύσεως και του είδους των εκπληρουμένων καθηκόντων υπόκειται σε δημόσιο έλεγχο και κριτική.

Έτσι, έχει ήδη κριθεί κατά το παρελθόν από τον Άρειο Πάγο ότι τέτοιες μη δημόσιες, κατά την ως άνω έννοια, πράξεις, η μαγνητοσκόπηση των οποίων δεν στοιχειοθετεί αξιόποινη πράξη και ως εκ τούτου η χρήση της σχετικής ταινίας ως αποδεικτικού μέσου είναι επιτρεπτή, αποτελούν και α) η εκτέλεση υπηρεσιακών καθηκόντων των μελών της διοικήσεως ενός ιδρύματος ή ενός ιερού προσκυνήματος, ως νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου, όπως είναι η είσπραξη και καταμέτρηση των από τρίτους προς αυτά γενομένων κάθε είδους προσφορών, ανεξαρτήτως του χρόνου και του τόπου, στους οποίους αυτά επιτελούνται (Α.Π 1317/2001, Π.Χρ. ΝΒ/436, ΑΠ 954/2006 Π.Χρ. ΝΖ/328) ή β) η εκτέλεση υπηρεσιακών καθηκόντων των μελών του υπαλληλικού προσωπικού καταστήματος, όπως είναι η είσπραξη του τιμήματος πωλουμένων αγαθών και ο χειρισμός της ταμειακής μηχανής (Α.Π 874/2004 Ποιν. Χρ. ΝΕ/414). Συνακόλουθα και κατά μείζονα μάλιστα λόγο, τέτοια, μη δημόσια, κατά την ως άνω έννοια, πράξη, η καταγραφή σε υλικό φορέα της οποίας δεν στοιχειοθετεί αξιόποινη πράξη και ως εκ τούτου και η χρήση των σχετικών πληροφοριών ως αποδεικτικού μέσου είναι επιτρεπτή, αποτελεί και η εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων του Γενικού Γραμματέα της Κυβέρνησης, όπως τα καθήκοντα αυτά εξετέθησαν πιο πάνω και περιγράφονται στα άρθρα 72 επόμε. του Π.Δ. 63/2005, μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβάνεται οπωσδήποτε και η υποδοχή στο εδρεύον στη Βουλή υπηρεσιακό του γραφείο εκλεγμένων αντιπροσώπων του Έθνους, η ενημέρωσή τους για επίκαιρα πολιτικά ζητήματα που απασχολούν την Κυβέρνηση και κυρίως η ακρόαση της κριτικής ή και των παραπόνων που αυτοί ενδεχομένως επιθυμούν να εκφράσουν, αναφορικά με το επιτελούμενο κυβερνητικό έργο αλλά και την δημόσια πολιτική δράση τόσο του Πρωθυπουργού, του οποίου ο Γενικός Γραμματέας αποτελεί άμεσο θεσμικό συνεργάτη και βοηθό, όσο και των Υπουργών της Κυβέρνησης. (βλ. επίσης Ι. Μανωλεδάκη, το απόρρητο του ιδιωτικού βίου και η έλλογη ποινική προστασία του, σε Ποιν. Δικ. 6/2005, σελ. 723 επόμε, ο οποίος υποστηρίζει ότι, αν η συνομιλία δεν είναι ιδιωτική (καθαρώς προσωπική ή οικογενειακή) αλλά επαγγελματική ή πολιτικής φύσεως ή σχετική με το δημόσιο βίο, τότε η μαγνητοφώνηση από τον συνομιλητή

δεν είναι καν αξιόποινη, παρότι, υπό προϋποθέσεις μπορεί να συνιστά προσβολή της προσωπικότητας του αγνοούντος την μαγνητοφώνηση, η οποία όμως συνεπάγεται αστικές μόνο και όχι ποινικές κυρώσεις). Έχει βεβαίως υποστηριχθεί ότι η προαναφερθείσα νομολογία του Αρείου Πάγου αφορά παραβιάσεις του απορρήτου της επικοινωνίας που έχουν τελεστεί προ της αντικατάστασης των άρθρων 370 Α Π.Κ και 177 παρ. 2 Κ.Π.Δ, με το άρθρο 10 παρ. 1 και 2 του Ν.3674/2008 και ότι πλέον μετά την ως άνω αντικατάσταση και δη την νέα διατύπωση της παραγράφου 2 του άρθρου 370 Α Π.Κ, στην οποία απαλείφθηκαν οι φράσεις «μη δημόσια» και «ιδιωτική», ουδεμία πλέον καταλείπεται αμφιβολία ότι η προστασία του πιο πάνω άρθρου αφορά κάθε μορφής συνομιλία, επομένως και αυτήν της επαγγελματικής φύσεως. Η ως άνω όμως άποψη είναι κατά την γνώμη μας αβάσιμη, αφού στηρίζεται στην εσφαλμένη, για τους λόγους που έχουν προεκτεθεί, προϋπόθεση ότι η διάταξη του άρθρου 370 Α Π.Κ προστατεύει πλέον όχι μόνον την ιδιωτική αλλά και την δημόσια συνομιλία. Το μόνον αληθές είναι ότι πράγματι η ως άνω κρατούσα άποψη της νομολογίας του Αρείου Πάγου έχει επικριθεί έντονα και με σοβαρά μάλιστα επιχειρήματα από την θεωρία, αλλά για εντελώς διαφορετικούς λόγους (βλ. μεταξύ άλλων Ε. Συμεωνίδου-Καστανίδου, το άρθρο 370 Α Π.Κ και οι πρόσφατες εξαγγελίες για την τροποποίηση του, Ποιν. Δικ. 4/2008, σελ. 462 επ., η οποία υποστηρίζει ότι ο Άρειος Πάγος συγχέει εν προκειμένω την ιδιωτική ζωή με την ιδιωτική πράξη).

3) Ανεξάρτητα όμως από την ως άνω διχογνωμία, εκείνο στο οποίο φαίνεται να συμφωνούν τόσο η θεωρία όσο και η νομολογία είναι η άποψη ότι και μετά την ισχύ του Ν. 3674/2008, με τον οποίο καταργήθηκε η προϊσχύσασα διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 370Α του Π.Κ., εξακολουθούν να ισχύουν οι γενικοί λόγοι των άρθρων 20, 22 και 25 του Π.Κ., οι οποίοι αίρουν τον άδικο χαρακτήρα της πράξεως και οι οποίοι, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής τους, καθιστούσαν ούτως ή άλλως περιττή την ως άνω καταργηθείσα ειδική ποινική διάταξη. (Βλ. Μανωλεδάκη, Η ποινική προστασία της ιδιωτικότητας, Ποιν.Δικ. 2008 σελ. 336, Χρ. Σατλάνη

Ποιν. Δικ. 2012 σελ. 628). Την ως άνω άποψη είχε αποδεχθεί και ο τότε Πρόεδρος της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα Κωνσταντίνος Δαφέρμος, ο οποίος με την υπ' αριθμ. 82/2002 Γνωμοδότησή του, ενόψει σχεδιαζόμενης από τότε τροποποίησης του άρθρου 370Α του Π.Κ., παρότι υποστήριζε την κατάργηση της παραγράφου 4, εν τούτοις παρεδέχετο ότι η χρήση των παρανόμως κτηθέντων μέσων θα μπορούσε να δικαιολογηθεί ως ενάσκηση του δικαιώματος υπεράσπισης, κατ' άρθρο 20 του Π.Κ. Είναι άλλωστε γεγονός ότι ούτε και ο νομοθέτης με την κατάργηση της προϊσχύσασας παραγράφου 4 του άρθρου 370Α του Π.Κ. θέλησε να αποκλείσει τους γενικούς λόγους άρσης του αδίκου. Κατά τη συζήτηση μάλιστα ψήφισης του σχετικού Ν.3674/2008 συμπεριελήφθη στα Πρακτικά δήλωση του αρμοδίου Υπουργού Δικαιοσύνης, στην οποία μεταξύ των άλλων αναφέρεται ότι «Στη θεωρία και τη νομολογία, όμως, γίνεται δεκτή η εξαίρεση από τον κανόνα του άρθρου 19 παρ. 3 του Συντάγματος, η οποία θεμελιώνεται στην αρχή του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου, όταν τα αποδεικτικά μέσα, που έχουν κτηθεί κατά παράβαση των άρθρων 9, 9Α και 19 του Συντάγματος, αποτελούν το μόνο αποδεικτικό μέσο της αθωότητας του κατηγορουμένου, υπό τον περιορισμό της αρχής της αναλογικότητας» (βλ. Πρακτικά Βουλής, 1B Περίοδος, Σύνοδος Α, Συνεδρίαση ΡΞΗ, 12-6-2008, σελ. 11521). Και πράγματι, παρά την άκαμπτη διατύπωση τόσο του αναθεωρηθέντος άρθρου 19 του Συντάγματος όσο και του αντικατασταθέντος (με το Ν. 3674/2008) άρθρου 370Α του Π.Κ., η προστασία που παρέχουν αυτά στο δικαίωμα της ιδιωτικότητας δεν είναι (και δεν μπορεί να είναι) απόλυτη. Και τούτο γιατί στην πραγματικότητα, κανένα ατομικό δικαίωμα – ακόμα και αν ανήκει στα απολύτως ανεπιφύλακτα - δεν προστατεύεται τελικά με απόλυτο τρόπο, όσο συνυπάρχει και συγκρούεται με άλλα, επίσης συνταγματικά κατοχυρωμένα, δικαιώματα, όπως είναι το δικαίωμα ενημέρωσης της κοινής γνώμης, η προστασία της δημόσιας υγείας, της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, της ελευθερίας ή του περιβάλλοντος (βλ. Ε. Συμεωνίδου – Καστανίδου, Το άρθρο 370Α Π.Κ. και οι πρόσφατες εξαγγελίες για την τροποποίησή του, Ποιν. Δικ. 2008, σελ. 462 επ, Α. Μάνεση, Ατομικές ελευθερίες, εκδ. Σάκκουλα, δ' εκδ. 1982, σελ. 226, Ι.

Μανωλεδάκη, Το απόρρητο του ιδιωτικού βίου και η έλλογη ποινική προστασία του, Ποιν. Δικ. 2005, σελ. 724, Κ. Χρυσόγονου, Ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα, εκδ. Α. Σάκκουλα, β' εκδ. 2002, σελ. 84 και 102). Σε κάθε περίπτωση άλλωστε, ακόμα και τα ανεπιφύλακτα δικαιώματα δεν μπορούν να ασκούνται καταχρηστικά, σύμφωνα με όσα ορίζει το άρθρο 25 παρ. 3 του Συντάγματος. Ο όρος «αθέμιτα» στο άρθρο 370Α Π.Κ. αυτό ακριβώς το στοιχείο διευκρινίζει, ότι δηλαδή, όταν συντρέχουν οι όροι της άμυνας, της κατάστασης ανάγκης ή άλλοι λόγοι άρσης του αδικού, η προστασία του απορρήτου σε βάρος άλλων αγαθών μπορεί κάποτε να εμφανίζεται καταχρηστική. Όταν π.χ. κάποιος έχει απαγάγει ένα παιδί, ζητώντας λύτρα, δεν μπορεί ασφαλώς να επικαλεστεί το απαραβίαστο της τηλεφωνικής του επικοινωνίας έναντι του πατέρα, ο οποίος το παραβιάζει, προκειμένου να ανακαλύψει τον τόπο που αυτός κρύβεται. Το αρχικό άδικο της πράξης του πατέρα αίρεται αναμφίβολα στην περίπτωση αυτή καθώς συντρέχουν οι όροι της άμυνας, έστω κι αν το Σύνταγμα δεν αναφέρεται ρητά σε αυτό το λόγο άρσης του αδικού (βλ. Ε. Συμεωνίδου – Καστανίδου, ό.π., υπ' αριθμ. 83/2002 Γνωμ. Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, ό.π.). Δεν θα ήταν άλλωστε νοητό, να δικαιολογεί η άμυνα ακόμα και ανθρωποκτονία σε βάρος του επιτιθέμενου, να μην μπορεί όμως να δικαιολογήσει μια προσβολή της ιδιωτικότητας.

4) Με δεδομένες τις ως άνω παραδοχές γίνεται επίσης δεκτό ότι, παρά τις επελθούσες με το άρθρο 10 του Ν. 3674/2008 τροποποιήσεις στα άρθρα 370Α Π.Κ. και 177 παρ. 2 ΚΠΔ και της θεσπισθείσης απολύτου απαγορεύσεως της χρήσεως ως αποδεικτικών μέσων μαγνητοταινιών ή μαγνητοφωνήσεων που αποκτήθηκαν παρανόμως, από πλευράς ποινικού δικονομικού δικαίου η δυνατότητα αξιοποίησής τους θα εξακολουθήσει τελικά να κρίνεται σε συνταγματικό επίπεδο, αφού ο τυπικός νόμος δεν μπορεί να κατischύσει του Συντάγματος (βλ. Α. Ζύγουρα, Η δικονομική αξιοποίηση υπό των ιδιωτών των παρανόμως αποκτηθέντων υπ' αυτών αποδεικτικών μέσων μετά την τελευταία νομοθετική μεταβολή, Π.Χρ. ΝΗ/1013, Ε. Συμεωνίδου – Καστανίδου, ό.π.). Η χρήση βεβαίως αποδεικτικού μέσου που λήφθηκε ύστερα από βασανιστήρια αποκλείεται κατ' απόλυτο τρόπο ως μέσο αναζήτησης

της αλήθειας, αφού τα βασανιστήρια αναιρούν την ίδια την έννοια του κράτους δικαίου. Η έλλογη όμως αξιοποίηση άλλων αποδεικτικών μέσων που έχουν κτηθεί παρανόμως (όπως π.χ. λόγω παραβίασης του ιδιωτικού απορρήτου) είτε υπέρ είτε κατά του κατηγορουμένου εξασφαλίζει την ισορροπία στο σύστημα προστασίας αξιών κατά την αποδεικτική διαδικασία, σύμφωνα με τη βαθύτερη λογική του δικαίου, η οποία στηρίζεται στη στάθμιση των εννόμων αγαθών και συμφερόντων και στη σύμμετρη κατ' αναλογία διαφύλαξή τους. (ΑΠ 611/2006, Ποιν. Δικ. 2006 σελ. 857). Άλλως, οδηγούμεθα σε απαράδεκτες καταστάσεις και τραγικά αδιέξοδα, που τερπιλίζουν κάθε έννοια δικαίου, δυναμιτίζουν την κοινωνία και παρωθούν ενδεχομένως τους κοινωνούς σε έκνομη συμπεριφορά. Μια ολοκληρωτική απαγόρευση της χρήσης των παρανόμως αποκτηθέντων αποδεικτικών μέσων θα οδηγούσε σε παράλογα αξιακά αποτελέσματα ή στην καταβάρθρωση ενός συστήματος κοινωνικών αξιών (βλ. Γ. Καλφάλη, Παραβίαση της ιδιωτικότητας και κάμερες, ΠΧρ. 2008 σελ. 865, Διάταξη Εισ. Εφ. Πειρ. 110/2009, Ποιν. Δικ. 2010, σελ.1299).

Με τη λογική άλλωστε αυτή γίνεται διαχρονικά δεκτό και από τον Άρειο Πάγο ότι, ενόψει της θεμελιώδους συνταγματικής διατάξεως του άρθρου 2 παρ. 1, που ανάγει σε πρωταρχική υποχρέωση της πολιτείας τον σεβασμό και την προστασία της ανθρώπινης αξίας, του γεγονότος ότι τα έννομα αγαθά της ζωής, της τιμής και της ελευθερίας, τα οποία απολαύουν απόλυτης συνταγματικής προστασίας (αρθρ. 5 παρ. 2 του Συντάγματος), τίθενται σε διακινδύνευση στην περίπτωση μη απόδειξης της αθωότητας του κατηγορουμένου, κάμπτεται ο κανόνας του άρθρου 19 παρ. 3 του Συντάγματος της μη χρήσεως των παρανόμως κτηθέντων αποδεικτικών μέσων, όταν αυτά αποτελούν το μόνο προτεινόμενο από αυτόν (κατηγορούμενο) αποδεικτικό μέσο προς απόδειξη της αθωότητάς του (ή προς αποφυγή μιας άδικης, βαρύτερης καταδίκης του), υπό τον περιορισμό πάντοτε της αρχής της αναλογικότητας (αρθρ. 25 παρ. 1 του Συντάγματος), εάν δηλαδή στη συγκεκριμένη περίπτωση, λαμβανομένης υπόψη και της βαρύτητας του εγκλήματος, για το οποίο κατηγορείται ο κατηγορούμενος, το εν λόγω αποδεικτικό μέσο είναι το μόνο αναγκαίο και πρόσφορο για την απόδειξη της αθωότητάς του (ή

για την αποφυγή μιας άδικης βαρύτερης καταδίκης του). (βλ. Α.Π 653/2013 Π.Χρ. ΞΔ/34, στην οποία μάλιστα διευκρινίζεται ότι τα ανωτέρω ισχύουν και μετά την ψήφιση του Ν.3674/2008, Α.Π 840/2011 Π.Χρ. ΞΒ/349, Α.Π 1261/2009 Π.Χρ. Ξ/323, Α.Π 813/2008 Π.Χρ. ΝΘ/321, Α.Π 2617/2008 Π.Χρ. ΝΘ/901). Επομένως, ενόψει του ότι συνταγματικά υπέρτερο αγαθό, από το αγαθό της ελευθερίας της επικοινωνίας, είναι η προσωπική ελευθερία, η οποία κατοχυρώνεται από τις διατάξεις των άρθρων 5,6 και 7 του Συντάγματος, το απόρρητο της ελευθερίας της επικοινωνίας κάμπτεται και επιτρέπεται η χρήση στο δικαστήριο του προϊόντος της αθέμιτης μαγνητοφώνησης ιδιωτικής συνομιλίας, προκειμένου να απαλλαγεί ένας αθώος και να αποφευχθεί μια άδικη βαρύτερη καταδίκη του κατηγορουμένου (Α.Π 1323/2011, Π.Χρ. ΞΒ/500).

5) Με βάση τα έως εδώ δεκτά γενόμενα, η ενδεχόμενη θεμιτή δυνατότητα χρήσεως των παράνομων αποδεικτικών μέσων φαίνεται να περιορίζεται μόνο στη δικαστική τους αξιοποίηση και να μην επεκτείνεται και στην περαιτέρω (ευρύτερη) δημοσιοποίησή τους, π.χ. με την ανάρτησή τους στο διαδίκτυο. Ανεξαρτήτως όμως του ότι ο ως άνω περιορισμός, ακόμα και αν η χρήση γίνεται από κατηγορούμενο, ισχύει υπό την αυτονόητη προϋπόθεση ότι αυτός δεν θα είχε κάποιο βάσιμο λόγο να πιστεύει ότι η προσφυγή του μόνο στην αρμόδια δικαστική αρχή θα ήταν μάταιη, αλυσιτελής και ατελέσφορη, σε κάθε περίπτωση, για την αντικειμενική στοιχειοθέτηση του εγκλήματος του άρθρου 370Α Π.Κ., απαιτείται, μεταξύ άλλων, τόσο η συλλογή όσο και η χρήση του παράνομου αποδεικτικού μέσου να είναι αθέμιτη, στοιχείο που βέβαια αναιρείται στην περίπτωση συνδρομής κάποιου από τους γενικούς λόγους που αίρουν τον άδικο χαρακτήρα της πράξεως και μάλιστα ανεξάρτητα αν η χρήση έγινε σε δικαστήριο ή στα Μ.Μ.Ε. Σε ό,τι αφορά γενικότερα την ευρύτερη δημοσιοποίηση και ειδικότερα την λεγόμενη «αποκαλυπτική δημοσιογραφία», κυρίαρχη θέση μεταξύ των λόγων άρσης του άδικου κατέχει η κατάσταση ανάγκης, όπως περιγράφεται στο άρθρο 25 Π.Κ. Γίνεται δηλαδή δεκτό ότι η συμπεριφορά του δημοσιογράφου (αλλά και αυτού που τον προμηθεύει με το παράνομο υλικό) μπορεί κάποτε να δικαιολογηθεί, όταν η πρόσβολή του απόρρητου της επικοινωνίας από την πλευρά

του γίνεται για να υπηρετηθούν σημαντικά υπέρτερα αγαθά του κοινωνικού συνόλου, τα οποία διακυβεύονται από την συμπεριφορά συγκεκριμένων ατόμων. Υποστηρίζεται βέβαια ότι η κατάσταση ανάγκης μπορεί να άρει το άδικο μόνον όταν ο κίνδυνος είναι «άλλως αναπότρεπτος» και αυτό δεν ισχύει ποτέ στην προσβολή του απορρήτου, αφού όποιος διαθέτει στοιχεία για επίμεμπτη συμπεριφορά άλλων ατόμων μπορεί πάντα να προσφεύγει στις αρμόδιες διωκτικές ή δικαστικές αρχές. Η άποψη αυτή είναι κατά βάση ορθή. Δεν είναι δουλειά των δημοσιογράφων ή κάθε ιδιώτη να παγιδεύει τους πολίτες προκειμένου να συλλέξει στοιχεία για την πιθανή τέλεση αξιοποιήσιμων πράξεων. Αυτό ωστόσο δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί σε ορισμένες περιπτώσεις η προσβολή του απορρήτου να εμφανίζεται πράγματι ως το μοναδικό μέσο που διαθέτει κάποιος για να προστατεύσει σημαντικά υπέρτερα αγαθά. Αναφέρονται στη θεωρία, ως σχετικά παραδείγματα, τα εγκλήματα στις φυλακές της Βαγδάτης και στο Γκουαντάναμο, η καταγραφή των οποίων δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί αθέμιτη, αφού στις περιπτώσεις αυτές υπάρχει μια πραγματική κατάσταση κινδύνου που προέρχεται από την παραμονή των συγκεκριμένων φορέων της εξουσίας στις θέσεις τους και που δεν είναι δυνατό να αντιμετωπισθεί με την κινητοποίηση των διωκτικών αρχών. Άλλωστε, όταν ο κίνδυνος προέρχεται από φορείς της εξουσίας ή δεν αποτελεί μια μεμονωμένη περίπτωση, αλλά ένα μικρό μέρος μια διαδεδομένης πρακτικής, που παραμένει ανεξιχνίαστη λόγω της ανοχής ή της συνενοχής φορέων της εξουσίας, μόνο με μία ευρεία ενημέρωση της κοινής γνώμης μπορεί κανείς να αναμένει την εισβολή της δημόσιας κριτικής σε γκριζες ή μαύρες ζώνες εγκληματικότητας για την αποκάλυψη των πραγματικών διαστάσεων του προβλήματος (βλ. περί όλων αυτών, Ε. Συμεωνίδου-Καστανίδου, ό.π.). Ανάλογες σκέψεις έχουν οδηγήσει και το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου να αποδέχεται τη δημοσιοποίηση στοιχείων που έχουν προκύψει από την αθέμιτη παραβίαση του απορρήτου της επικοινωνίας, εφόσον τα στοιχεία αυτά αφορούν δημόσια πρόσωπα, ανάγονται στο δημόσιο βίο τους και αναφέρονται σε ζητήματα ευρύτερου δημοσίου συμφέροντος, όπως είναι λ.χ. η

ιδιωτικοποίηση μιας δημόσιας επιχείρησης (Υπόθεση RadioTwist κατά Σλοβενίας) ή οι καταχρήσεις στον τομέα των μεσιτικών ασφαλίσεων. (Υπόθεση Haldimann and Others κατά Ελβετίας). Στην πρώτη περίπτωση, το RadioTwist, με μεγάλη ακροαματικότητα, είχε δημοσιοποιήσει απόρρητη τηλεφωνική συνομιλία Σλοβένου Υπουργού με ανώτερο δημόσιο υπάλληλο σχετικά με την ιδιωτικοποίηση μιας μεγάλης δημόσιας επιχείρησης. Από τα στοιχεία που υπήρχαν δε συναγόταν ποιος έκανε την παγίδευση των τηλεφώνων και ούτε συνέτρεχαν οι όροι της άμυνας ή της κατάστασης ανάγκης. Παρόλα αυτά το Ε.Δ.Δ.Α, λαμβάνοντας υπόψη ότι η συνομιλία δεν αφορούσε θέματα της ιδιωτικής ζωής, δέχτηκε, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του, ότι η ελευθερία της έκφρασης-όψη της οποίας αποτελεί και η ελεύθερη άσκηση της δημοσιογραφίας – που κατοχυρώνεται στο άρθρο 10 της Ε.Σ.Δ.Α- μπορεί να περιορίζεται μόνον όταν υπάρχει μια επιτακτική ανάγκη, η οποία δεν συνέτρεχε στην συγκεκριμένη περίπτωση. Το δικαστήριο έκρινε, ειδικότερα, ότι η μετάδοση ενός υλικού, έστω και αν αυτό έχει συλλεγεί παράνομα, δεν δικαιολογεί τον περιορισμό της ελευθερίας του τύπου, όταν το υλικό αφορά δημόσια πρόσωπα και το αντικείμενο της συζήτησης συγκεντρώνει δημόσιο ενδιαφέρον. Η δεύτερη υπόθεση σχετιζόταν με την καταδίκη τεσσάρων δημοσιογράφων στην Ελβετία για καταγραφή και μετάδοση συνέντευξης με ιδιωτικό μεσίτη ασφαλίσεων, χρησιμοποιώντας κρυφή κάμερα, ως μέρος τηλεοπτικού ντοκιμαντέρ, με σκοπό να καταγγείλει την παραπλανητική πληροφόρηση που παρέχεται από τους μεσίτες ασφαλίσεων. Σε αυτή την υπόθεση, το Ε.Δ.Δ.Α κλήθηκε για πρώτη φορά να εξετάσει αίτηση, σχετιζόμενη με τη χρήση μυστικής κάμερας από δημοσιογράφους με σκοπό την παροχή δημόσιας πληροφόρησης σε ένα ζήτημα γενικού ενδιαφέροντος, στο οποίο το άτομο, το οποίο καταγράφηκε, στοχοποιήθηκε όχι ως προσωπικότητα αλλά ως εκπρόσωπος μιας συγκεκριμένης επαγγελματικής κατηγορίας. Το δικαστήριο θεώρησε πως η επέμβαση στην προσωπική ζωή του μεσίτη, ο οποίος απέρριψε τη δυνατότητα να εκφράσει τις απόψεις του όταν ρωτήθηκε στη συνέντευξη, δεν υπήρξε αρκετά σοβαρή για να υπερκεράσει το δημόσιο ενδιαφέρον στην

πληροφόρηση αναφορικά με την κατάχρηση στον τομέα των μεσιτικών ασφαλίσεων. Αντίστοιχη υπήρξε κατά το παρελθόν και η στάση της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, η οποία θεώρησε δικαιολογημένη την προσβολή της πληροφοριακής αυτοδιάθεσης, στο μέτρο που έγινε για να αποκαλυφθούν θέματα δημοσίου ενδιαφέροντος, όπως η διαφθορά στο χώρο της δικαιοσύνης. (βλ. την υπ' αριθμ. 24/2005 απόφαση της πιο πάνω Αρχής, η οποία έκρινε ότι η ανάγκη ενημέρωσης του κοινού για μείζονα θέματα λειτουργίας των θεσμών (π.χ. Δικαιοσύνης, Εκκλησίας) αποτελεί ζήτημα δικαιολογημένου δημοσίου ενδιαφέροντος, που καλύπτει ακόμα και μη δημόσιες πράξεις (π.χ. χρηματισμό δικαστών ή αντίθετη στους ιερούς κανόνες συμπεριφορά μητροπολιτών). Σε κάθε περίπτωση ωστόσο κρίσιμο μέγεθος θεωρείται η αρχή της αναλογικότητας, που παραβιάζεται όταν ο τρόπος τέλεσης της πράξης οδηγεί σε εξευτελισμό και διαπόμπευση του ατόμου ή όταν από τη μετάδοση θίγονται τρίτα αμέτοχα άτομα (βλ. σχετικά και Χ. Ανθόπουλου, Προστασία προσωπικών δεδομένων και ελευθερία της πληροφόρησης, Δτ.Α 2004, σελ. 537). Την σχετική μόνον προστασία της ιδιωτικότητας, στα πλαίσια της αρχής της αναλογικότητας, όταν αυτή συγκρούεται με την ελευθερία της έκφρασης, δέχεται τέλος παγίως και το Συμβούλιο της Επικρατείας (βλ. ενδεικτικώς την τελευταία υπ' αριθμ. 997/2014 απόφασή του (Τ.Ν.Π. ΔΣΑ – ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ), με την οποία το πιο πάνω δικαστήριο έκρινε ότι, ενόψει και της αρχής της στάθμισης, σε περίπτωση κατά την οποία η χρήση κρυφών μέσων δεν αποσκοπεί στη καταγραφή εικόνας συγκεκριμένου προσώπου, αλλά στη συλλογή πληροφοριών στο πλαίσιο δημοσιογραφικής έρευνας, η απαγόρευση χρήσης των εν λόγω μέσων και μετάδοσης των ως άνω πληροφοριών είναι δυνατόν να καμφθεί, εάν, σταθμιζομένης και της βαρύτητας της προσβολής του ιδιωτικού βίου και της προσωπικότητας των θιγομένων προσώπων, εκτιμάται ότι το αντικείμενο της δημοσιογραφικής έρευνας αφορά ζήτημα δημοσίου ενδιαφέροντος, το οποίο απασχολεί σοβαρά το ευρύ κοινό, η μετάδοση των συγκεκριμένων πληροφοριών συμβάλλει σημαντικά στην σχετική δημόσια συζήτηση, ενώ η συλλογή των

πληροφοριών αυτών θα ήταν αδύνατη ή ιδιαιτέρως δυσχερής με άλλα μέσα).

5) Από τις διατάξεις των άρθρων 26 και 87 του Συντάγματος αναδεικνύεται η αρχή της διάκρισης των εξουσιών, η οποία, όσον αφορά τουλάχιστον τη δικαστική λειτουργία, είναι απόλυτη και αυστηρή και η οποία θεσπίστηκε προκειμένου, μέσω ενός συστήματος αμοιβαίων ελέγχων και ισορροπιών, να εξασφαλίζεται η επιβολή της αρχής της νομιμότητας και να αναχαιτίζονται οι καταχρήσεις και οι αυθαιρεσίες, στις οποίες, με ιστορική βεβαιότητα, είχε οδηγήσει κατά το παρελθόν η σύμπτωση στο ίδιο κρατικό όργανο νομοθετικών, εκτελεστικών και δικαστικών αρμοδιοτήτων. Ως εκ τούτου, η ως άνω αρχή αποτελεί έναν από τους βασικότερους πυλώνες (οργανωτικές βάσεις) του δημοκρατικού μας πολιτεύματος και την σημαντικότερη προϋπόθεση και εγγύηση για την ύπαρξη και λειτουργία ενός κράτους δικαίου. Από την ίδια ως άνω αρχή προκύπτει επίσης, αφενός μεν η απόλυτη συνταγματική απαγόρευση σε οποιοδήποτε άλλο κρατικό όργανο να αναμειγνύεται καθ' οιονδήποτε τρόπο στα έργα της δικαιοσύνης, αφετέρου δε η αντίστοιχη υποχρέωση του δικαστικού λειτουργού, όχι μόνο να διαφυλάττει << ως κόριν οφθαλμού >> τη θεσμική ανεξαρτησία του, μη υποκύπτοντας στην οποιαδήποτε απόπειρα αθέμιτου επηρεασμού του, αλλά και με την άψογη άσκηση των καθηκόντων του να μην επιτρέπει καν στον οποιοδήποτε [έστω και κακόπιστο] τρίτο να αμφισβητεί την αμεροληψία του και την πλήρη συμμόρφωσή του στην πιο πάνω συνταγματική αρχή και απαίτηση. Η αυστηρή μάλιστα τήρηση της συνταγματικής αυτής υποχρέωσης του δικαστικού λειτουργού έχει καταστεί στις μέρες μας περισσότερο επιτακτική παρά ποτέ, ενόψει κυρίως του ότι ένα μεγάλο μέρος του κοινωνικού συνόλου, καλώς ή κακώς, έχει πλέον απολέσει την εμπιστοσύνη του στους θεσμούς. Είναι άλλωστε προφανές ότι μια τέτοια κοινωνική αντίληψη και μάλιστα εκτεταμένη θα απαξίωνε πλήρως το θεσμό της δικαιοσύνης, στην απευκταία δε περίπτωση που η αντίληψη αυτή θα αποδεικνυόταν και αληθής θα συνιστούσε ταυτόχρονα μείζονα συνταγματική εκτροπή και νόθευση του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, μεταθέτοντας στους πολίτες την

ευθύνη προστασίας και υπεράσπισης του Συντάγματος. Διότι και οι πολίτες νομιμοποιούνται να υπερασπίζονται, ακόμη δε και να απαιτούν την τήρηση της συνταγματικής νομιμότητας, χρησιμοποιώντας κάθε νόμιμο μέσο. Δικαιούνται συγκεκριμένα «να χρησιμοποιούν τα πολιτικά και ατομικά των δικαιώματα δια να αμύνονται του Συντάγματος όταν παραβιάζεται, χωρίς η τοιαύτη πράξις καθ' εαυτήν να δύναται ποτέ να χαρακτηριστεί ως αξιόποινος ή εν γένει νομικώς επίμεμπτος» (Αλ. Σβώλος, Συντ. Δικ., σελ.106). Το ως άνω δικαίωμα άμυνας και υπεράσπισης του Συντάγματος, που απορρέει βασικά από την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως ένα ιδιότυπο δημοκρατικό δικαίωμα. Και αν πρέπει οπωσδήποτε να καταταχθεί λογικά σε μια από τις τρεις καθιερωμένες κατηγορίες των δικαιωμάτων, τότε του ταιριάζει περισσότερο ο χαρακτηρισμός του πολιτικού δικαιώματος (Α. Μανιτάκης, Συνταγματική οργάνωση του Κράτους, Β' έκδοση, σελ.86). Επειδή μάλιστα το δικαίωμα αυτό απονέμεται στους πολίτες για την προστασία του ιδίου του Συντάγματος, ευνόητο είναι ότι υπερέχει κάθε άλλου ατομικού δικαιώματος που το ως άνω Σύνταγμα αναγνωρίζει σ' αυτούς. Ενόψει των ανωτέρω αλλά και για την εμπέδωση της εμπιστοσύνης των πολιτών αναφορικά με την σύμφωνη με το Σύνταγμα λειτουργία της, η δικαιοσύνη, η οποία δεν πρέπει μόνον να είναι αλλά και να φαίνεται ανεξάρτητη, οφείλει να περιορίζεται αυστηρά στα καθήκοντα που το Σύνταγμα της έχει αναθέσει, αποφεύγοντας την οποιαδήποτε περιττή ανάμειξή της σε υποθέσεις που υποκρύπτουν πολιτικό ανταγωνισμό αλλά και τηρώντας ίσες ακριβώς αποστάσεις όταν η ως άνω εμπλοκή της είναι θεσμικά επιβεβλημένη, να ερευνά τάχιστα, σε βάθος και με την μεγαλύτερη επιτρεπτή διαφάνεια και δημοσιότητα οποιαδήποτε καταγγελία αμφισβητεί την αμεροληψία και την ανεξαρτησία της και μόνο μετά την απόδειξη του ψεύδους της σχετικής καταγγελίας να εξαντλεί την αυστηρότητά της κατά του ψευδώς καταγγείλαντος.

Στην προκειμένη περίπτωση, από την κυρία ανάκριση που διενεργήθηκε και περατώθηκε νόμιμα, αλλά και από την προκαταρκτική εξέταση που προηγήθηκε και συγκεκριμένα από τις καταθέσεις των ενόρκως εξετασθέντων μαρτύρων, σε συνδυασμό με την απολογία του

κατηγορουμένου και τα συνημμένα στη δικογραφία έγγραφα, πρόεκυψαν τα ακόλουθα:

Περί το τέλος Σεπτεμβρίου 2013, σε βάρος μεγάλου αριθμού στελεχών του πολιτικού σχηματισμού «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ», μεταξύ των οποίων και οι εκλεγμένοι στη Βουλή εκπρόσωποί του, ασκήθηκε ποινική δίωξη για εγκληματική οργάνωση, στην οποία, σύμφωνα με την κατηγορία, είχε μετεξελιχθεί ο πιο πάνω πολιτικός σχηματισμός. Το ασυνήθιστο αυτό, όχι μόνο για τα ελληνικά αλλά και για τα διεθνή ακόμη δικαστικά χρονικά, γεγονός, του χαρακτηρισμού δηλαδή ενός νομίμως μέχρι τότε λειτουργούντος και εκπροσωπούμενου στη Βουλή κόμματος ως εγκληματικής οργάνωσης, ανεξάρτητα από την ορθότητά του ή μη, προκάλεσε, όπως άλλωστε ήταν αναμενόμενο, έντονη δημόσια συζήτηση και αντιπαράθεση, απετέλεσε για μεγάλο χρονικό διάστημα πρώτο θέμα στις ειδήσεις των Μ.Μ.Ε. και ιδίως των πανελλήνιας εμβέλειας τηλεοπτικών καναλιών, τα οποία ταυτόχρονα διοργάνωναν σχετικές συζητήσεις και μετέδιδαν σε απευθείας πολλακίς συνδέσεις συλλήψεις και μεταγωγές στελεχών του πιο πάνω κόμματος, μονοπώλησε δε επί μακρόν το ενδιαφέρον του κοινού, το οποίο μάλιστα ως ένα τουλάχιστον βαθμό διατηρείται μέχρι και σήμερα, με συνέπεια, η διανοιγείσα με την ως άνω ποινική δίωξη διαδικασία να απολέσει πλέον τον αμιγώς ποινικό χαρακτήρα της και να μεταβληθεί σε ένα ευρύτερο ζήτημα δημοσίου, πολιτικού και κοινωνικού ενδιαφέροντος.

Από την αρχή οι κατηγορούμενοι απέδωσαν την ποινική τους δίωξη σε πολιτικές σκοπιμότητες, ενώ υποστήριξαν ότι αυτή είχε οργανωθεί και συντονιστεί από τον τότε Πρωθυπουργό και την Κυβέρνησή του, με σκοπό την μείωση της εκλογικής δύναμης του κόμματός τους. Κατά του κατηγορουμένου Ηλία Κασιδιάρη, ειδικότερα, απαγγέλθηκε αρχικά κατηγορία για ένταξη σε εγκληματική οργάνωση και για (από κοινού με άλλους) διεύθυνση αυτής, μετά δε την απολογία του για τις πιο πάνω κακουργηματικές πράξεις, αυτός αφέθηκε ελεύθερος με την επιβολή σε βάρος του περιοριστικών όρων. Στην διενεργηθείσα όμως κατά την αρχική σύλληψή του έρευνα στην κατοικία του είχαν ανευρεθεί και κατασχεθεί δυο κυνηγετικές καραμπίνες, για τις οποίες, σύμφωνα με την

κατηγορία, είχαν μεν εκδοθεί από την αρμόδια αστυνομική αρχή οι αντίστοιχες άδειες κατοχής κυνηγετικού όπλου, πλην όμως οι караμπίνες αυτές έφεραν μετατροπές (δυνατότητα π.χ. αποθήκευσης επτά (7) αντί τριών (3) φυσιγγίων), με συνέπεια να έχουν απολέσει τον χαρακτήρα τους ως κυνηγετικών όπλων. Εξαιτίας της παράβασης αυτής, αλλά και επειδή επιπροσθέτως εκτιμήθηκε από τις αρχές ότι ο κατηγορούμενος κατείχε τις εν λόγω караμπίνες, όχι για θήρα και σκοποβολή, όπως ο ίδιος υποστήριζε, αλλά με σκοπό να εφοδιάσει με αυτές την εγκληματική οργάνωση «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ», ζητήθηκε από τις Εφέτες – Ανακρίτριες, δια του Εισαγγελέως Εφετών Αθηνών, η άρση της βουλευτικής του ασυλίας και η χορήγηση της απαιτούμενης από το Σύνταγμα άδειας, προκειμένου να ασκηθεί σε βάρος του συμπληρωματική ποινική δίωξη και για το κακούργημα της διακεκριμένης οπλοκατοχής. Σημειώνεται ότι η αιτηθείσα άδεια πράγματι χορηγήθηκε στις 2-4-2014 και ο ως άνω κατηγορούμενος κρατήθηκε προσωρινά από 10-7-2014 μέχρι 1-7-2015 ως υπόδικος για το πιο πάνω κακούργημα. Κατά τη συζήτηση του σχετικού αιτήματος ενώπιον της Ολομέλειας της Βουλής, η οποία, στην περίπτωση αυτή, ασκούσε δικαστικής φύσεως αρμοδιότητα, προκειμένου ο κατηγορούμενος να πείσει τους συναδέλφους του βουλευτές ότι στο συζητούμενο αίτημα άρσεως της ασυλίας του υπεκρύπτετο πολιτική σκοπιμότητα και να αποτρέψει έτσι την δίωξή του και την συνεπεία αυτής ενδεχόμενη περαιτέρω προσωρινή κράτηση ή καταδίκη του, επικαλέστηκε και παρέδωσε για καταχώριση στα Πρακτικά ένα χειρόγραφο κείμενο, που περιείχε την απομαγνητοφώνηση αποσπάσματος υποκλοπείσης συνομιλίας, η οποία είχε πραγματοποιηθεί μεταξύ αυτού και του τότε Γενικού Γραμματέα της Κυβέρνησης Παναγιώτη Μπαλτάκου, κατά την διάρκεια της οποίας το πιο πάνω σημαίνον κυβερνητικό στέλεχος πράγματι, μεταξύ άλλων, απεδέχεται και υποστήριζε α) ότι η σε βάρος των στελεχών της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ δίωξη ενορχηστρώθηκε και κατευθύνθηκε από τον τότε Πρωθυπουργό, δια των υπουργών Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως, με σκοπό την μείωση των εκλογικών ποσοστών αυτής, β) ότι, μετά την μη προφυλάκιση από τον Ανακριτή, ελλείπει επαρκών στοιχείων, του

κατηγορουμένου Ηλία Κασιδιάρη (καθώς και των συγκατηγορουμένων του Μίχου και Παναγιώταρου), που απολογήθηκαν πρώτοι, ο τότε Πρωθυπουργός επέπληξε δριμύτατα τους Υπουργούς Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως γ) ότι, κατόπιν αυτού, οι πιο πάνω υπουργοί με αθέμιτες τηλεφωνικές παρεμβάσεις τους σε παράγοντες της δικαιοσύνης ενήργησαν, έτσι ώστε οι κατά τις αμέσως επόμενες ημέρες απολογηθέντες για το ίδιο αδίκημα κατηγορούμενοι να προφυλακιστούν και δ) ότι, λόγω των στενών επαφών και διασυνδέσεων που διατηρούσαν οι πιο πάνω εκπρόσωποι της εκτελεστικής εξουσίας με την ηγεσία της εισαγγελικής αρχής, οποιαδήποτε απόπειρα καταγγελίας των ως άνω αθέμιτων μεθοδεύσεων θα ήταν μάταιη, αλυσιτελής και ατελέσφορη, καθόσον μια ενδεχόμενη τέτοια καταγγελία θα αρχειοθετείτο αμέσως μετά την διενέργεια μιας όλης τυπικής έρευνας.

Την εύλογη σύγχυση που δημιούργησε η κατάθεση της πιο πάνω απομαγνητοφωνημένης συνομιλίας επέτεινε και η παραδοχή του παρισταμένου στη συνεδρίαση Υπουργού Δικαιοσύνης ότι πράγματι (αν και για απλή, όπως ο ίδιος υποστήριξε, ενημέρωση επί της υποθέσεως), μετά την μη προφυλάκιση των τριών ως άνω κατηγορουμένων, είχε τηλεφωνική επικοινωνία με την τότε Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Αθηνών, στο οποίο υπηρετούσαν οι επιληφθέντες Ανακριτές. Η ως άνω μάλιστα σύγχυση μετατράπηκε σε προβληματισμό όταν, κατά τη διάρκεια της συνεδρίασης το Σώμα ενημερώθηκε και διαπίστωσε ότι στο διαδίκτυο είχε ήδη αναρτηθεί και ο υλικός φορέας (βίντεο), επί του οποίου η κατατεθείσα συνομιλία είχε καταγραφεί. Κατόπιν αυτού, από τους τοποθετηθέντες επί του ανακύψαντος ζητήματος εκπροσώπους των πολιτικών παρατάξεων διατυπώθηκαν διάφορες και διαφορετικές απόψεις, (π.χ. η τότε αξιωματική αντιπολίτευση ζήτησε την προημερησίας διατάξεως σχετική συζήτηση), όλοι όμως συμφώνησαν ότι το ως άνω ζήτημα, επειδή ακριβώς αφορούσε την διάκριση των εξουσιών και την ομαλή λειτουργία του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, ήταν ιδιαίτερα σοβαρό και έπρεπε να διερευνηθεί από τους αρμοδίους φορείς τάχιστα (βλ. συνημμένα Πρακτικά).

Από την ανάκριση προέκυψε ότι η επίδικη συνομιλία μεταξύ του κατηγορουμένου και του Παναγιώτη Μπαλτάκου πραγματοποιήθηκε, στις αρχές Οκτωβρίου 2013, στο υπηρεσιακό γραφείο του τελευταίου, που βρίσκεται στη Βουλή, ενώ η πόρτα ήταν ανοιχτή και η είσοδος τρίτων προσώπων σ' αυτό (υπαλλήλων, δικηγόρων κ.λ.π.) ελεύθερη. Δεν έθιγε και δεν αναφερόταν καν στην ιδιωτική ζωή κάποιου προσώπου, και μάλιστα όχι μόνο στην απόλυτα προστατευόμενη αλλά και στη σχετικά προστατευόμενη από το Σύνταγμα βαθμίδα της. Αντίθετα, αποτελούσε μια προεχόντως επαγγελματική – πολιτική συζήτηση, η οποία πραγματοποιήθηκε στα πλαίσια και κατά την εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων του Παναγιώτη Μπαλτάκου, ως Γενικού Γραμματέα της Κυβέρνησης και η οποία, λόγω της φύσεως και του είδους των εκπληρουμένων από αυτόν καθηκόντων, υπόκειται σε δημόσιο έλεγχο και κριτική. Ο χαρακτήρας άλλωστε της ως άνω συνομιλίας ως καθαρά επαγγελματικής – πολιτικής, καθώς και ο σχεδόν ανύπαρκτος βαθμός της εμπιστευτικότητάς της, προκύπτει κυρίως από την από 7-4-2014 ένορκη κατάθεση του ιδίου του φερομένου ως θύματος της υποκλοπής Παναγιώτη Μπαλτάκου, ο οποίος, στην ανωτέρω κατάθεσή του, μεταξύ των άλλων, αναφέρει επί λέξει και τα εξής: «...Ως Γενικός Γραμματέας της Κυβέρνησης, είχα, μεταξύ άλλων, την αρμοδιότητα να δέχομαι βουλευτές όλων των κομμάτων τη δεδομένη ημέρα ... περί τον Οκτώβριο του 2013 εισήλθε (εννοεί τον κατηγορούμενο) εντός της Γ.Γ.Κ. αφού επέμενε να με δει οπωσδήποτε, και έχοντας επιπλέον πολιτικό ενδιαφέρον να διαπιστώσω αν αυτό που θα μου έλεγε μπορούσε να ενδιαφέρει την Κυβέρνηση, του είπα να περάσει στο γραφείο μου ... Κατά το πλείστον του χρόνου της συζητήσεως μας, η πόρτα ήταν ανοιχτή και υπάλληλοι της Γραμματείας, δικηγόροι ή μη, εισήρχοντο ή παρέμεναν για λόγους υπηρεσιακούς Κατά διαστήματα της συνομιλίας παρούσες εντός του γραφείου, αν θυμάμαι καλά, ήταν οι δικηγόροι Μαρία Παρασκευά, Κυριακούλα Δικαιάκου και η προϊσταμένη του γραφείου, κ. Βασιλική Βλάχου, οι οποίες είχαν τη δυνατότητα να ακούν αποσπάσματα της εν λόγω συνομιλίας, καθ' όν χρόνο εκείνες βρίσκονταν στον συγκεκριμένο χώρο. Και άλλοι δικηγόροι εισήλθαν ή εξήλθαν στο γραφείο για λόγους

υπογραφής εγγράφων εκ μέρους μου ... Όπως και στον Τύπο εδήλωσα, είχα καταρχήν την υποχρέωση να συνομιλώ με βουλευτές όλων των κομμάτων, πολύ περισσότερο όμως είχα αναλάβει τον άχαρο και επικίνδυνο ρόλο να είμαι σχετικά «κοντά» στο συγκεκριμένο κόμμα (κάτι στο οποίο βοηθούσε και η γειτνίαση των γραφείων), ούτως ώστε να πληροφορούμαι κινήσεις, στρατηγικές και τακτικές, ούτως ώστε να μπορεί η Κυβέρνηση να προσαρμόζεται αναλόγως με τελικό αντικειμενικό σκοπό των απεγκλωβισμό 500.000 τουλάχιστον ψηφοφόρων από το συγκεκριμένο κόμμα...». Συνακόλουθα, η επίδικη συνομιλία, μη αναγόμενη και μη αφορώσα την προσωπική και ιδιωτική ζωή κάποιου προσώπου, δεν υπήγετο ούτως ή άλλως στην προστασία του άρθρου 370Α Π.Κ., σύμφωνα με την κρατούσα τουλάχιστον επί του ζητήματος αυτού νομολογία του Αρείου Πάγου.

Ανεξαρτήτως όμως αυτού, ακόμα δηλαδή και αν γίνει δεκτή η αντίθετη άποψη, η επίκληση του περιεχομένου της πιο πάνω υποκλαπίσης συνομιλίας από τον κατηγορούμενο ενώπιον της Ολομέλειας της Βουλής, καθόν χρόνον αυτή, ασκώντας δικαστικής φύσεως αρμοδιότητά της, εξέταζε αίτημα του εισαγγελέα για άρση της ασυλίας του και η οποία (επίκληση) αποσκοπούσε στην αποτροπή της αιτούμενης δίωξής του για σοβαρό ποινικό αδίκημα που του αποδίδετο και της εντεύθεν ενδεχόμενης περαιτέρω προφυλακίσεως ή καταδίκης του, υπήρξε κατά την άποψη μας θεμιτή, στα πλαίσια μιας ιδιότυπης κατάστασης ανάγκης, που οδήγησε τελικά στην άρση του αδικού χαρακτήρα της πράξεώς του, ενόψει μάλιστα και του ότι η ως άνω υποκλαπίσα συνομιλία αποτελούσε το μόνο αναγκαίο και πρόσφορο μέσο που αυτός διέθετε για την ενίσχυση των ισχυρισμών του.

Περαιτέρω, ενόψει του ότι η επίδικη συνομιλία έθιγε ούτως ή άλλως ζητήματα αδιαμφισβήτητου δημοσίου ενδιαφέροντος, όπως π.χ. είναι η δημόσια δράση του Πρωθυπουργού και των Υπουργών της Κυβέρνησης, τα οποία απασχολούν σοβαρά το ευρύ κοινό, θα ήταν κατά τη γνώμη μας επιτρεπτή και μια ευρύτερη εκ μέρους του κατηγορουμένου δημοσιοποίηση των συγκεκριμένων πληροφοριών, αφού αυτές θα συνέβαλλαν σημαντικά στη σχετική δημόσια συζήτηση,

δεδομένου μάλιστα ότι η επίτευξη των ανωτέρου σκοπού θα ήταν, αν όχι αδύνατη, τουλάχιστον ιδιαίτερως δυσχερής με άλλα (νόμιμα) μέσα.

Τέλος, επειδή, αληθείς υποτιθέμενοι, οι περιεχόμενοι στην επίδικη συνομιλία ισχυρισμοί του Παναγιώτη Μπαλτάκου εγείρουν μείζονα ζητήματα συνταγματικής νομιμότητας, αμφισβητώντας ουσιαστικά όχι μόνο τη διάκριση των εξουσιών αλλά και αυτή την ίδια την ομαλή λειτουργία του δημοκρατικού μας πολιτεύματος, θα νομιμοποιούσαν, κατά την άποψη μας, ακόμα και μια ευρύτερη δημοσιοποίηση τους από τον οποιοδήποτε πολίτη (πολύ δε περισσότερο από τον κατηγορούμενο που φέρει τη βουλευτική ιδιότητα), στα πλαίσια ενός ευρύτερου δημοκρατικού – πολιτικού δικαιώματος, που απορρέει από την αρχή της λαϊκής κυριαρχίας, παρέχεται σ' αυτόν (πολίτη) για την προστασία του ιδίου του Συντάγματος και, ως εκ τούτου, υπερέχει κάθε άλλου ατομικού δικαιώματος.

Τα ανωτέρω βέβαια αναφέρονται εκ περισσού, καθόσον, αφενός μεν, για τους λόγους που εκτέθηκαν στην αρχή, η σε βάρος του κατηγορουμένου ποινική δίωξη, τόσο για τη συλλογή όσο και για την ευρύτερη δημοσιοποίηση (ανάρτηση στο διαδίκτυο) του πιο πάνω υποκλαπέντος οπτικοακουστικού υλικού, απαραδέκτως ασκήθηκε, αφετέρου δε διότι, ούτως ή άλλως, από τη διενεργηθείσα ανάκριση δεν προέκυψε κατά τρόπο τουλάχιστον συγκεκριμένο και δικαστικώς αξιοποιήσιμο ότι αυτός (και όχι άλλος) είναι ο δράστης και των ως άνω πράξεων.

Είναι εξάλλου γεγονός ότι τελικώς δεν προέκυψε η αλήθεια ή η αναλήθεια των ισχυρισμών του Παναγιώτη Μπαλτάκου, που περιέχονται στην επίδικη υποκλαπείσα συνομιλία. Και τούτο κυρίως διότι, η διενεργηθείσα ανάκριση, ικανοποιηθείσα προφανώς από την επακολουθήσασα δημόσια διάψευση των πιο πάνω ισχυρισμών από το ίδιο το πρόσωπο που τους προέβαλε, ουδόλως ασχολήθηκε με το ζήτημα αυτό. Κατά τη δική μας όμως άποψη, η τελευταία αυτή ενέργεια του Παναγιώτη Μπαλτάκου, για προφανείς λόγους, ήταν και αυτονόητη και αναμενόμενη και, ως εκ τούτου, εξ αυτής και μόνο, δεν δύναται να εξαχθούν ασφαλή συμπεράσματα. Ούτε βεβαίως προέκυψε αν το ως άνω ζήτημα ερευνήθηκε στα πλαίσια κάποιας άλλης αυτοτελούς

δικαστικής έρευνας και μάλιστα με την σχολαστικότητα, την επιμονή και την μεγαλύτερη δυνατή διαφάνεια και δημοσιότητα που η σημασία του απαιτούσε.

Ακόμα όμως και αν εκληφθεί ως δεδομένο ότι οι ως άνω ισχυρισμοί του Παναγιώτη Μπαλτάκου ερευνήθηκαν και αποδείχθηκαν πράγματι ψευδείς, και πάλι δεν μπορούν να αναιρεθούν τα παραπάνω συμπεράσματα και να στοιχειοθετηθεί σε βάρος του κατηγορουμένου η υποκειμενική τουλάχιστον υπόσταση των αποδιδόμενων σ' αυτόν εγκλημάτων. Διότι, ακόμα και αν οι ως άνω ισχυρισμοί ήσαν ψευδείς, προβληθέντες από τον ίδιο τον γενικό Γραμματέα της Κυβέρνησης, τον πιο έμπιστο δηλαδή και άμεσο συνεργάτη του Πρωθυπουργού, ήσαν, σε κάθε περίπτωση, ικανοί να δημιουργήσουν στον κατηγορούμενο μια δικαιολογημένη πλάνη συνδρομής στην προκειμένη περίπτωση των πραγματικών προϋποθέσεων ενός λόγου άρσεως του αδίκου και ειδικότερα μιας ιδιότυπης κατάστασης ανάγκης, η οποία θα καθιστούσε τις αρχικά άδικες πράξεις του μη τελειωτικά άδικες και η οποία (πλάνη) εξομοιώνεται, κατά την κρατούσα άποψη, ως προς τις συνέπειές της με την πραγματική πλάνη (αρθρ. 30 παρ. 1 Π.Κ.), η οποία αποκλείει το δόλο, στοιχείο που είναι απαραίτητο για την υποκειμενική στοιχειοθέτηση των εγκλημάτων του άρθρου 370Α Π.Κ., που αποδίδονται στον πιο πάνω κατηγορούμενο.

Απολογούμενος βέβαια ο τελευταίος α] αρνήθηκε συλλήβδην τις αποδιδόμενες σ' αυτόν κατηγορίες, ακόμα δηλαδή και το γεγονός ότι το έγγραφο που αυτός κατέθεσε στη Βουλή αποτελούσε απομαγνητοφώνηση καταγεγραμμένης σε υλικό φορέα συνομιλίας, υποστηρίζοντας ότι το πιο πάνω έγγραφο συντάχθηκε από τον ίδιο από μνήμης, με βάση σχετικές σημειώσεις που κράτησε αμέσως μετά την έξοδό του από το γραφείο του Π. Μπαλτάκου και επικουρικώς μόνον προέβαλε τους υπόλοιπους ισχυρισμούς που έγιναν δεκτοί. Ο κύριος όμως από τους ανωτέρω ισχυρισμούς ελέγχεται ως προφανώς αβάσιμος στην ουσία του και συνακόλουθα απορριπτέος, καθόσον, ο διάλογος που ο κατηγορούμενος κατέθεσε στη Βουλή αποτελεί πιστή – φωτογραφική μεταφορά του διαλόγου που έχει καταγραφεί στον υλικό φορέα που έχει αναρτηθεί στο διαδίκτυο, και β] αναρωτήθηκε, γιατί από

τη δικαιοσύνη ασκήθηκε (επιλεκτικά κατά την άποψή του) μόνο σε βάρος του η παρούσα ποινική δίωξη, όχι όμως και κατά των υπευθύνων των πολλών και γνωστών ιστοτόπων, που έκαναν μια ακόμη ευρύτερη χρήση της συγκεκριμένης συνομιλίας, η οποία μάλιστα (χρήση) συνεχίζεται μέχρι και σήμερα, αφού το σχετικό αρχείο παραμένει ακόμη ανηρτημένο στο διαδίκτυο, όπως επίσης εξέφρασε την απορία του, γιατί, σε ανάλογη γνωστή υπόθεση, που αφορούσε καταγγελία βουλευτή των ΑΝ.ΕΛ για απόπειρα δωροδοκίας του από ιδιώτη, ενεργούντα κατά τους ισχυρισμούς του για λογαριασμό της τότε Κυβέρνησης, παρότι τα αποδεικτικά μέσα (υποκλοπείσες συνομιλίες) που ο βουλευτής αυτός προσεκόμισε στον εισαγγελέα, χαρακτηρισθέντα από τον τελευταίο ως παράνομα, δεν ελήφθησαν υπόψη για την ενίσχυση της πιο πάνω καταγγελίας, στη συνέχεια κατά του ως άνω βουλευτή δεν ασκήθηκε ποινική δίωξη για παράβαση του σχετικού άρθρου 370Α Π.Κ., το οποίο όμως αυτός και κατά τις παραδοχές του εν τέλει επί της υποθέσεως αυτής εξαχθέντος εισαγγελικού πορίσματος ευθέως παρεβίασε.[βλ. προσκομιζόμενη από τον κατηγορούμενο την σχετική από 22-12-2014 εισαγγελική πορισματική αναφορά, που υποβλήθηκε στον Διευθύνοντα την Εισαγγελία Εφετών Αθηνών]

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω εκτεθέντων δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις ενοχής σε βάρος του κατηγορουμένου Ηλία Κασιδιάρη για την αποδιδόμενη σ' αυτόν πράξη της χρήσεως (ενώπιον της Βουλής) αθεμίτως αποτυπωθείσης σε υλικό φορέα προφορικής συνομιλίας του με άλλον. Συνακόλουθα πρέπει, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 309 παρ. 1α, 310 παρ. 1 και 316 παρ. 2 ΚΠΔ, να μη γίνει κατά του ως άνω κατηγορουμένου κατηγορία γι' αυτήν, επικουρικώς δε και για τις λοιπές αποδιδόμενες σ' αυτόν πράξεις, για τις οποίες ήδη έχει προταθεί όπως (προεχόντως) η ασκηθείσα κατ' αυτού ποινική δίωξη κηρυχθεί απαράδεκτη, να διαταχθεί δε και η κατάργηση της ισχύος της υπ' αριθμ. 3/2015 Διάταξης του Ειδικού Ανακριτή του Ν. 4022/2011 του Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία επιβλήθηκε στον ως άνω κατηγορούμενο ο περιοριστικός όρος της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα,

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΡΟΤΕΙΝΩ

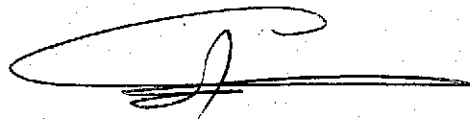
A) Να κηρυχθεί εν μέρει απαράδεκτη η ποινική δίωξη που ασκήθηκε κατά του κατηγορουμένου Ηλία Κασιδιάρη του Παναγιώτη, κατοίκου Πικερμίου Αττικής, οδός Θρακών, αρ. 13 και δη τόσον ως προς το αδίκημα της αθέμιτης αποτύπωσης σε υλικό φορέα προφορικής συνομιλίας του με τον Παναγιώτη Μπαλτάκο, πράξη που φέρεται ότι τέλεσε αυτός στην Αθήνα, στις αρχές Οκτωβρίου 2013, όσο και ως προς το αδίκημα της χρήσης της παραπάνω αθεμίτως αποτυπωθείσης σε υλικό φορέα προφορικής συνομιλίας του δια της αναρτήσεως αυτής στο διαδίκτυο, πράξη που φέρεται ότι τέλεσε αυτός στην Αθήνα, στις 2-4-2014, άλλως να μη γίνει κατ' αυτού κατηγορία για τις ως άνω πράξεις.

B) Να μη γίνει κατηγορία κατά του ως άνω κατηγορουμένου για χρήση αθεμίτως αποτυπωθείσης σε υλικό φορέα προφορικής συνομιλίας του με άλλον, πράξη που φέρεται ότι τέλεσε αυτός στην Αθήνα και συγκεκριμένα στη Βουλή των Ελλήνων, στις 2-4-2014.

Γ) Να διαταχθεί η κατάργηση της ισχύος της υπ' αριθμ. 3/2015 Διατάξεως του Ειδικού Ανακριτή του Ν.4022/2011 του Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία επεβλήθη στον ίδιο ως άνω κατηγορούμενο ο περιοριστικός όρος της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα.

Αθήνα ..8..1..7..1.2015

Ο Εισαγγελέας

Αντώνιος Λιόγας

Εισαγγελέας Εφετών

